

מתיקות השבת והחגורה

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה' - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלווי' זצוק"ל

מתיקות הזיסים

ההכנה הגנובה והשעון האבוד...

בימי חגה תש"פ הזמנתי דרך הטלפון פועלים כדי שיערכו כמה תקנים בביתי, ובין היתר שילחימו את סורג החלון שבו אני מדליק את נרות החגה מכיון שהוא התרועע ועמד בסכנה לפל. והנה כאשר הפועלים הגיעו הבחנתי שהם מבני המעוטים, מכיון שישנם בביתי מוצרים קורי ערך שנתן לטלטלם ואף להתיבאים באופן שלא אבחין - לכן חשבתי לבטל את העבודה מחשש לגנבות.

אבל ברגע שאחרי, הפועלים הראו לי פנים נחמדות מאוד ודברו בשפה נמנסת מאוד והצליחו לפתוח אותי לחשב שהם אנשים טובים ואין לי מה לחשש מהם, לכן לא בטלתי את העבודה אבל החלטתי שאשגיח עליהם. זו היתה לי משלה לא פשוטה, כיון שהייתי לבדי בביתי, ופועל אחד נכנס לחדרי לתקן את החלון והפועל השני עשה עבודת טיח בסלון ואני צריך לשמר על שניהם...

תוך כדי עבודתם היה מתקבץ בבית בגלל חמרי העבודה שהם השתמשו בהם והרגשתי שאני מקרח לצאת כדי להתאונר מעט. חפיתי לרגע שהם לא יבחינו שאני יוצא ויצאתי לחצה אבל כנראה שטעיתי והם צפו לרגע שאצא...

לאחר כחמש דקות רצייתי לחזור לבית והנה הדלת נעולה עם המפתח, נלחצתי מפרך והתחלתי לדפק על הדלת. בהתחלה דפקתי דפיקות קלות ולאחר מכן התחלתי לדפק בבהילות, רק פעבר דפקה שנוממה לי כזמן רב מאוד - הם פתחו את הדלת ואמרו: 'לא ידענו שזה אתה בדת חשבנו שזה משהו אחר ולא רצינו לפתח לו, חפינו שתחור כי סימנו את העבודה'. תוך כדי דבריהם הם יצאו מהבית ואמרו: 'אנחנו מממרים, נבא בהמשך לקחת את הכסף על העבודה'.

כמוכן הדבר החשיד אותי מאוד, מה הם עשו במשך כל הזמן שהם שבו בבית כשהדלת סגורה ויכלו לעשות ככל העולה על רוחם. ומה גם שקרעו הם הלכו בלי המשך המעשה כעמוד ד'

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

התורה לא מסתירה את הכשלונות

שכן שקלב כל אחד מעמנו יכולים להסתתר מלא קנאה ושנאה, והאדם יכול לחשב שזה לשם שמים, אך האמת היא שהוא לקוי בקנאה, ועלינו להבחין במדה זו המסתתרת בלבנו ולהשתדל בכל כוחנו להתרחק ממנה.

וכתוב "וּקְנָאוּ בּוֹ אַחֵיו וְאָבִיו שֹׁמֵר אֶת הַדְּבָר". ובפשטות, הפרוש הוא שאביו שמר וצפה שיתקיים הדבר. ויש לפרש עוד, שרק יעקב אבינו הבין בלבו שהאחים מקנאים ביוסף, ושמר זאת בלבו אף על פי שקלפי חוץ היה נראה שהם רודפים אותו לשם שמים, וקנאת האחים ביוסף כמובן היתה ברוח גדולה, שה' הביאם לידי כך כדי שהם ילמדו אותנו כמה קשה היא מדת הקנאה.

הקנאי הגדול לא מקנא...

שקבל אדם קימת מדת הקנאה, ואם האדם טוען שאין לו מדת הקנאה הרי שהוא נגוע בקנאה יותר קשה מאחרים, מפני שהוא אפילו לא מודע לכך שהוא מקנא, וממילא אינו עומד לתקן את קנאתו. וכדי שלא להיות נגוע בקנאה, ראוי לאדם להיות טוב לכל חבריו ולהתרחק מלראות בהם חסרונות ומלבקר אותם.

ואפילו אם אדם ראה חברו שהוא נכשל באסור מסוים, עדיף שלא יבקר אותו, כי אם יבקר הוא נכנס בסכנה להכשל באסור של "ולא תשא עליו חטא", הינו שהמוכיח ישא חטא בתוכחה שמוכיח את חברו במדה שהוא ילבין את פניו, שהוא אסור שיש בו הרבה לאוים, ויכול להיות חמור יותר מהאסור שנכשל בו חברו.

מיהו בן הזקונים?

ולמעשה יוסף נקרא "בן זקונים", ואף על פי שבגמין היה הבן האחרון, יוסף נקרא בן זקונים, מפני שקבל מאביו את כל דעתו וחקמתו. וכשחלם את החלום שהאלוים משתחיתם לו, פרש זאת לאחיו לפי מה שהוא

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו". פרשתנו מאריכה לספר על כל השתלשלות מעשה מכירת יוסף, ואלו על ההכנסת אורחים של אברהם אבינו מצינו שהתורה מספרת בפסוקים אחדים בלבד, ועל הבאות שחפר כדי להשקות את העובדים והשבים לא מספר בפרוש אלא בדרך אנב כמו שכתוב: "והוכח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך".

ולכאורה מדוע במעשים טובים כאלו התורה מקצרת ואלו בדברים השליליים שהיו אצל השבטים לפי דרגתם, התורה מאריכה מאוד לספר על כל מה שארע שם בפירטי פירטי?

אלא משום שהמעשים הטובים שעשה אברהם היו נעשים בהשקט ובהצנע לכת, ורק את המעשה שאברהם ישב כחם היום על מנת להכניס אורחים - דבר שהתפרסם בעולם, עקב כך שהוא מעשה תמוה - כתבה זאת התורה. וזו הסבה גם שלא נכתב בפרוש שאברהם חפר את בארות המים, ורק כאשר אברהם הוכיח את אבימלך על שעבדיו גזלו ממנו ומנעו ממנו בזה לזכות את הרבים ולהשקותם מים - נכתב הדבר, ללמדנו עד כמה ראוי לבחור במדת ההצנע לכת כאברהם אבינו (עין מכות כד).

לקח של קנאה

ואלו כאשר השבטים נכשלו לפי דרגתם הגדולה בקנאה הדבר נכתב באריכות ובפירוט ובנדאי הקנאה שהיתה בשבטים לא היתה שיכת להם כלל אלא שהיתה זו רוח מאת ה', כדי שייכלו ללמדנו 'לקח קריר', שאם חטא יחיד במדת הקנאה אומרים לו פלך לך אצל השבטים הקדושים, שאם צדיקים רמי מעלה כאלו נכשלו לפי דרגתם בקנאה, אם כן כל

למד עם אביו - שעליו לעזור לכני השפחות. ובחלום נרמז לו שהם - האחים, מחזקים את רוחו להמשיך להיות "נער את בני בלהה ואת בני זלפה", שפיון שהיא מלאכה משפלת לחזק את מי שנקרא 'בני השפחות', לכן הם מחזקים אותו בזה.

וכן בחלום שצבא השמים משתתרים לו, ראה שהוריו ואחיו עוזרים לו, כמו שהשמש והירח והכוכבים עוזרים לגריות ומגדלים את התבואה. וההשתתפות של האלומים וצבא השמים, פרושו שהאחים מעניקים לו, שהרי

כשאדם משתתרה לחברו הוא בעצם נותן לו בזה הכרת הטוב, כך האחים נותנים לו חזק ועודד להמשיך לחזק את בני השפחות.

הפתרון שהפך למציאות

אבל אחיו תרגמו את החלום שרצונו למלך עליהם, כי טענו שבכלל יוסף לא ראי שהם יחזקו אותו, וטענו שפיון שהוא חולם שהם מחזקים אותו מוכח מכך שהוא מתנשא ומבקש למלך עליהם, ולכן רצו להתנפל אליו.

ולכן 'ואביו שמר את הדבר', היינו שיעקב

'עצר' את החלום מלהתקיים כעת, כדי שלא תתגבר עליו קנאת אחיו.

אבל 'החלומות הולכין אחר הפה', וכיון שקב פתרו את חלומי התקנים הדבר, ומלך עליהם. ועל זה אמר להם יוסף 'ואתם חשבתם עלי רעה אלקים חשבה לטובה', הינו שאמר להם אני התכונתי בחלומי לטובה ואתם חשבתם שכונתי לרעה - למלך עליכם, וה' לקח את מחשבתכם ואת הפתרון שפתרתם ועשה עמו טובה שעשני למלך, "למען עשה כיום הזה להקית עם רב".

מתיקות חלומותיו של יוסף

"ויחלם יוסף חלום... והנה קמה אלמתי וגם נצבחה". האחים הבינו מחלומי של יוסף שהוא רוצה להשתרר עליהם שהרי אין אדם חולם אלא מהרהורי לבו (ברכות נה). אבל יוסף לא התפונ כלל להשתרר על אחיו הקדושים וחלומו נבע מהרהורי העבודת ה' שהיו בלבבו. וכך יש לפרש, שהוא חלם היאך הוא ואחיו עובדים את ה'. ובתחלה חלם על התבואה, ואחר כך חלם על צבא השמים.

ובבאור החלומות: הנה מספר בגמרא (ע"ז יז.) על רבי אלעזר בן דרדריא שהיה בעל עברה וקדם פטירתו אמר: 'שמים וארץ בקשו עלי רחמים, ולכאורה איזה כח יש בשמים ובארץ לבקש רחמים על האדם?

על שברא את צבא השמים שגם הם עצמם מתכופפים לפני ה' [בפרט בהכנעתה של השמש לרצון ה' שתאיר נגד רצונה], כמו שכתוב: "וצבא השמים לך משתחוים"; ובתפלת מעריב שוב אנו מתכופפים בהודאה לפני ה' ב'ברכו'. ובבקר הודינו על צבא השמים, ובערב אנו מודים על צבא הארץ - על חסד האדמה ופרותיה, ומביעים בזה הכנעה לפני ה', שכשם שהאדמה מקימת את רצון ה' בנאמנות ומוציאה פרות כפי שצטוותה בששת ימי בראשית, כן אנו רוצים למלאות את רצון ה' מאתנו.

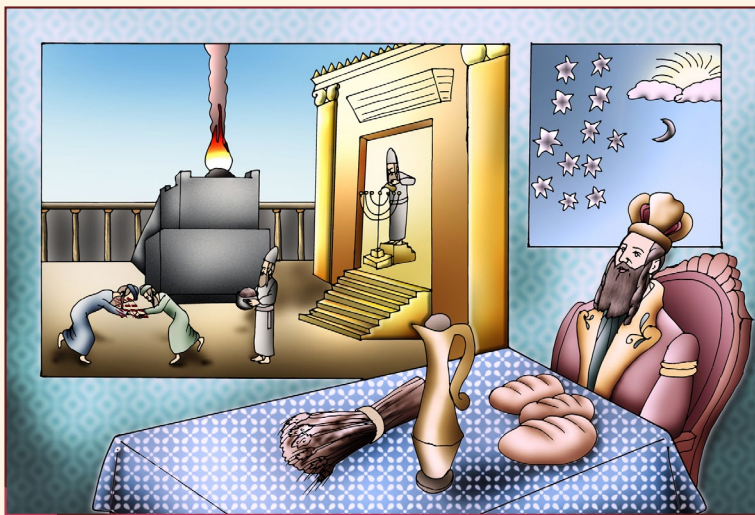
וכנגד צבא השמים והארץ חלם יוסף את שני חלומותיו על האלמות שבארץ ועל צבא

אלא דהנה אמרו חז"ל שקדם לדת האדם יש מלאך שעומד ודן על הילד האם יהיה חכם או טפש וכו', ובכל יום אנו מודים לה' בברכת 'יוצר אור' על צבא השמים שהם השמש והירח והכוכבים והמלאכים, שצבא זה משרת את העולם בכל יום ויום ואין יום שהשמש לא יוצאת להאיר לעולם, אף על פי שהיא מעדיפה שלא לצאת ולהאיר לעולם מפני שיש רשעים בעולם, בכל זאת הקב"ה מכריח אותה ויורה בה חצאים כדי שתצא ותאיר בכל יום (גדרים טז).

האדמה מציתת אנחנו לא!?

ועל זה קדם ברכת יוצר אנו מתכופפים לפני ה' ב'ברכו את ה' המברך' כהפרת הטוב אליו

חלום של עבודת ה'...

בציוו שבכותרת הגליון: נכר היאך יוסף הצדיק עובד את ה' יחד עם אחיו בני השפחות ומלמדם לשיר ולהודות לה' על חסדיו שבאברי גופינו הנפרים באברי הקרבנות.

בציוו שלפנינו: יוסף חולם על האלומות ועל צבא השמים שמשתתרים לו והאחים חושדים בו שהוא מתפונ למלך עליהם. בעוד שפגנתו כלל לא הייתה פואת אלא לעבודת ה'.

היאך חלומי של יוסף היה מקנו לעבודת ה' היאך קשורים חלומותיו של יוסף למנורת בית המקדש ולמנורת חנכה? והיאך חלומותיו של יוסף נרמזו לו להיות מלך?

ההסבר המלא לצירורים והתשובה לשאלות במאמר: 'מתיקות חלומותיו של יוסף' ובמאמר: 'מתיקות בהנחת תפלין'

מתיקות שיחי

תפילות

רבוננו של עולם, בימי חנכה הללו נושאים אנו את עינינו לרחמיך שתאיר את גרנו שלא יכבה לעולם, ונזכה ששכלנו יאיר תמיד להכיר ולהבחין בחסדיך הרבים שעלינו ועל ידי זה נהיה מלאים באהבה עצומה אליך בכל עת, ולא נתרעם לעולם על שום מדה ומדה שתנהג עמנו.

זכוננו לשאב מימי חנכה הללו קדושה וטהרה להתרחק מכל תאוות העולם הזה, ונרחיק מביטוינו ומגבולינו את תרבות יון של דורנו שהתגברה שבצעים מימי החשמונאים על ידי כלי הטכנולוגיה הטמאים, ונגרש ונבער מביטוינו את הגעגוע הרע הזה שמאבד לאדם את הטעם בחיים בכלל, ובעבודתך בפרט. ובזכות זה נזכה לראות בהדלקת נרות המנורה בבית מקדשך בגאולה השלמה, במהרה בימינו אמן.

ירדו לסוף דעתו של יוסף שלא היה רצונו למלך עליהם כלל, אלא רצונו היה לומר להם שהוא הפך לעסק יחד עמכם בעבודת ה', ואדרבה רמו להם יוסף על ידי חלומו: "והנה תסובינה אלמתיכם" - שהם מסוכבים אותו, וכך קדמו לו בעבודת ה', שכן מלכות בית דוד שהם משבט יהודה - גדולים יותר משבט יוסף.

וב"תסובינה" כן לומר להם: ראיתי שאתם מאשרים 'רוקדים' משמחתכם בדרגותיכם הגדולות, ואתם קודמים לי ומעצמכם אתם מודים לה' על צבא השמים והארץ.

ואחר כך חלם על צבא השמים שהם השמש והירח והכוכבים ובכללם המלאכים שהם משתחווים לו, משום שיוסף גלה שאסור לאדם להשתחוות להם ולחשב שהם עוזרים לו, אלא "הם משתחווים לי", הינו שצריך לגלות שה' ברא אותם לשרתנו. כי לאחר מאה ועשרים הם יעידו על האדם האם הוא עשה אותם לאילול או שידע שה' בראם לשרתו, ושה' מחליט שהשמש תאיר ושיירד גשמים וכו'.

וזו הסבה שר' אלעזר בן דרדיא בקש מהשמים והארץ שיעמדו עליו בתפלה, כי יש כח לשמים והארץ להעיד על האדם. וכמו שכתוב "העידתי ככם היום את השמים ואת הארץ", וכמו שפירשנו בזה אמרו חז"ל (תענית א) שקורות ביתו של האדם מעידים על מעשיו ביום הדין.

השמים. וכך אומר יוסף לאחיו על ידי חלומו: הרי לאחר אריכות ימים ושנים נצטרך לתת דין וחשבון לפני ה', וקורות ביתנו וצבא השמים והארץ יעידו עלינו, ולכן ראיתי בחלומי שאנו "מאלמים אלמים" כלומר שאנו בעולם הזה אוספים זכויות.

מטרת האכילה והשתיה

"והנה קמה אלמתי וגם נצבחה", אני עומד ומתבונן בצבא השמים והארץ ומשתדל להבין את מעשי ה' כגון מדוע הוא הטביע שאדם צריך לאכל ולשתות ג' פעמים ביום, והבנתו שרצונו ה' הוא שנתבונן באכילה ובשתיה ונראה בהם את עבודות בית המקדש, כגון שמהשמן אזכור את נרות המנורה הקדושה שלזכרם תקנו חז"ל את נרות החנכה, "ומבשרי אצווה אלוק" - על ידי שאני אוסף אלמות אני בא לעבודת ה', שההטפה מזכירה את המנוחות - "והנה קמה אלמתי וגם נצבחה", הגלחתי להעמיד בלבי עבודת ה' מכל הגשמיית שבעולם הזה.

"והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי", גם אתם משתחווים ומודים לה' על התבואה ועל כל הטוב שברא, וההשתחוויה שלהם היתה כמו ההשתחוויה שאנו משתחווים בכל בקר וערב ומודים על צבא השמים והארץ.

רקודים של אשר

"ויאמרו לו אחי המלך תמלך עלינו" ולא

מתיקות בהנחת תפילין

הודאה על הקימה

ועל כל זה היה יוסף מודה ומשתחוה כמו שפסר לאחיו: "והנה קמה אלמתי" - אני מודה לה' על שאני יכול לקום, ודמה את עצמו לאלוקה משום שהאדם נוצר ומתקיים על ידי התבואה שאוכל, ובזה הזכיר את החסד ה' שזן אותו ואת אבותיו בתבואה שעל ידי אכילתה התקינו עצמותיו ולא יבשו.

"וגם נצבחה" בזה הודה על העומד השרה שעל ידה האדם יכול להתניבץ ולהודקף, אם כן מיוסף אנו למדים לברך בכל יום ברכת "זוקף כפופים". "והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי" גם אתם יכולים להודות לה' ולומר "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך".

ומהחלום הזה נוצרה מלכותו של יוסף, כי אדם שממליך את ה' ומודה לו כבר מקטנתו וכל הרהורי לבו באהבת ה' ובהמלכתו מתוך השתחויה אליו עד כדי שהוא חולם על זה - ה' נותן לו מלוכה.

והשבת אל לבך" לשנות את הדעות והמדות שבמוחינו לרחמנות הלב על הבריות ועל בני ביתנו, ולזכור ולהשיב ללב שהעמוד שדרה שלנו מחזיק בכל רגע באורח נס, והרצועה השנייה צריכה להגיע עד מקום הטבור כדי להזכיר לנו את החסד שיצאנו לאיר העולם בלי להחנק מהחבל שדרכו נזונו בתשעת הירחים.

כמו כן רצועות התפילין הנמשיות מזכירות לנו את החסד שיש לנו לחיות נכונה בעצמות ושאינן מתיבשות, שאלו היו מתיבשות היו נהפכות להיות קשות כאבן והאדם לא היה יכול להניע את אבריו ולהתכופף.

שעל זה אפשר לכוון באמירת ההלל בימי חנכה ובשאר מעדי ישראל: "ההופכי בצור אגם מים" - שעצמותינו מעצמם הם כצור יבש, והקב"ה נותן בהם לחלויהית כאגם מים כדי שנוכל להניע את גופינו ולקרע את ברכנו. ועל עצם החסד הזה ראוי לנו לכרע בדרך לפניו יתברך.

כשאנו מניחים תפילין עלינו לזכור את חסדי ה' שעלינו שהוא מחיה ומנהל את גופינו ושומר על בריאותנו, שהרצועות של ידי הכרובות על הרצועות מזכירות את הצלעות, שיש רוח בין אחד לשני וברוח יש סחוס, בדומה לרוח שבין כריכה לכריכה שעל הרצועה.

והרצועות של ראש המשתלשלות מטה מזכירות את חסד חוט השרה שמחזיק את גופינו מהראש ועד רגל, וכן צריך לזכור בדרך התפילין של ראש את מתנת השכל שה' נתן במוחינו, והדלת של התפילין שבערך מזכיר לנו את העבודה שלנו, שעלינו להיות "עם קשה עורף" - להיות עקשנים בעבודת ה', ומאידך להיות רך ולא עקשן כלפי חבריו ובני ביתו, אלא לקיים "תסבינה אלמתיכם" לכופף את עורפנו ולהיות מוכן לשנות את ההרגלים והמדות שהרגלנו להם מילדותנו.

דברים שהלב שומע

שלכן הרצועה של ראש צריכה להגיע עד סמוך ללב, כדי ללמדנו לקיים "וידעת היום

כדי שירחיץ בהם אותו רשע, לכן פתר לו שיחיה כדי שיעשה את המלאכה המרה הזאת שנגזרה על ישראל.

מיתו של אכזר

ובתרגום וירושלמי פרש, שיוסף הצדיק הבין מחלומו של שר האופים את הפרענות שהיתה עומדת לבוא על עם ישראל, ולכן פתר לו שבגלל שחלם כזה חלום של פרענות מוות. ולפי הדרך הזו של התרגום וירושלמי מובן הפרוש הנ"ל שפינן שחלם שהלחם על ראשו משמע מכה שהוא בעל מדות רעות שאינו רוצה להיטיב לאחרים אלא שומר את הלחם על ראשו, ולכן הוא גם חלם על פרענותם של ישראל, וכיון ששך חלם - פתר לו יוסף שהרג, משום שהוא אכזר ורשע ואלו יחיה בודאי יענין עצות רעות לפרעה יחד עם בלעם איך להרע לישראל ח"ו.

מבקשים להרוג את המלך יש לחשש, שבבא היום כאשר הוא יהיה משנה למלך הם יבקשו להרוג גם אותו.

חיים של חסד

עוד יש לפרש, שכששמע יוסף את חלומו של שר המשקים שהוא מיטיב לפרעה ונותן לו לשתות, ראה שבזה הוא חלם חלום כדגמת חלומותיו של יוסף שהוא 'מאלם אלמים' ועוסק בחסד להאכיל אנשים, לכן פתר לו שבודאי יחיה.

ואלו שר האופים חלם שהוא שומר את האוכל על ראשו ולא מאכילו לאחרים, עד שעוף השמים בא ואוכלו במקום שיתנו לאחרים, לכן פתר לו שימות כי הוא מונע חסד מאחרים. ובתרגום יונתן מבאר שיוסף הבין מהחלום של שר המשקים, שהוא עתיד להביא את בנייהם של ישראל לפרעה ולסחט את דמם

"וישב את שר המשקים... ואת שר האפים תלה כאשר פתר להם יוסף", צריך להבין מה ראה יוסף לפתור לשר האופים שפרעה יתלה אותו, הרי כל החלומות הולכים אחר הפה (ברכות נה): והיה יכול להצילו שיחיה אף הוא?

ויש לפרש שפינן ששר האופים פשע והניח אכן בלחמו של פרעה מלכו על מנת להורגו, לכן ראה יוסף שראוי להורגו, כי היום הוא מתגמל לפרעה, ומחר יתגמל ליוסף. ואילו בשר המשקים אפטר להבין שבאנס נכנס בזוב ליין שהגיש לפרעה (עין עקר שפתי חכמים מ א), ואם שר המשקים כפה טובה ליוסף ולא הזכירו לפני פרעה כל שכן ששר האופים היה מזיק לו, לכן הרגו בפתרון החלום.

וכדגמת זה מצינו במדרכי הצדיק שדאג להרוג את בגתן ותרש שבקשו לשלח יד במלך שיש לפרש שעשה זאת משום שהבין שאם הם

המשך מתיקות הדינים

בין החפצים היה שעון יקר ערך מאוד, היה זה שעון שאחד משכני הפקיד אותו כחצי שנה קדם לכן כאשר הוא יצא מביתו לשבת, וכשבא לבקשו ממני חזרה לא מצאתי אותו, ועד אותו יום הייתי מביש ממנו וחושש שמא הוא חושד אותי כגנב חלילה.

וכעת כשראיתי את השעון נזכרתי היטב שהנחתי אותו מעל המזון שבחדרי, וכנראה כשהגנבים טפסו על החלון לצרף העבודה הם הבחינו בשעון ונקבו אותו.

חזרתי לביתי, הנחתי את הדברים והזדרתי לביתו של שכני להחזיר לו את השעון כששכני ראה אותי עם השעון בדי ושמע את הספור הוא פשוט הויל דמעה של התרגשות ואמר: כמה צריך לדון יחודי לך וזאת, וכמה נכר שכל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה.

י. מ. ירושלים

אותם ממרפסת ביתו וקרא להם "לעבודה בביתו", הוא הבחין שכשהוא קורא להם הם מסתובבים לאחור כדי לנודא שאני לא עוקב אחריהם וכן הם עלו לביתו.

כשהם נכנסו לביתו הוא העמיד פנים כאלו הוא מקבל טלפון שבו מאשימים אותו על כך שהוא 'מחביא גנבים', ואז הוא אמר בקול רם: 'לא התכונתי להחביא אותם ובכלל לא ידעתי שהם גנבים... כשהדברים יצאו מפיו, פניהם של הגנבים חפו והוא לחש להם ואמר: תזרחו עוקבים אחרים ומתכננים להעניש אתכם קשות...

מיד הגנבים אמרו: 'לא לקחנו כלום' והסתכלו בשקית שלהם ואמרו: 'הא, אולי הדברים האלו נכנסו פה בטעות תחזיר לו אותם, אנחנו הולכים מכאן, לא לקחנו כלום...' ומהרו לנוס על נפשם. פתע ר' יצחק קרא לי לביתו כדי לקחת את החפצים.

כשהגעתי מצאתי בין הדברים את החפץ ועוד חפצים יקרי ערך, אבל חתה לי שם הפתעה...

לקחת שכר על עבודתם, דבר המחשיד שהם כבר לקחו שכר גדול הרבה יותר מהמגיע להם והם מעדיפים לברח מהמקום...

הסתובבתי בביתי לבדק, ועל פני הבית לא ראיתי שחסר שום חפץ יקרתי כמו הפמוטות כסף של שבת שעמדו במקומם בארוח, והכסף שנשאר בארנק במגרה בסלון וכי, אלא כששכננתי לחזרי הבחנתי שהחפץ [שצ'לצ'ר העבודה העמדת אותה בחלון השני שלצד החלון שלהם תקנן] - איננה.

היה זה חכמה פשוטה בשווי כמאה וחמשים שקלים אלא שהיא היתה נדמית כעשוייה מכסף טהור והבנתי שכשם שהם גנבו את החפץ בודאי הם גנבו עוד דברים חשובים אלא שפנראה משום מה הם לא הספיקו להגיע לכל הדברים יקרי הערך או שהם לא רצו שיהיה נכר שהם מוציאים אתם הרבה חפצים.

מיד התקשרתי לחבר שלי ר' יצחק ס. הי"ו שגר בהמשך הרחוב בו אני מתגורר, ספרתי לו את עקר הספור ובקשתי ממנו לעכב אותם. הוא אכן ראה

מאמר השבוע - שכרו של המעורר את חברו

סעודת 'מלוח מלכה' ודעה בסקנה לקום בתחת המיתים, ויש לפרש שזאת מושב שפעוהו זו היא 'לוי למלך' והיא כנגד חור מלכנו שמלמדנו לכבוד כל יהודי ויעודרו ילולות. ואדם שאומר מסעודה זו להרג בדרך חור מלכנו הנפלאים ויכבדו יעודרו כל יהודי ויפח לקום בתחת המיתים עם גוף קדוש וך כדגמת חור מלכנו.

חידוים לתוקים

האופים את חלומו שיהרג ולא פתר לו שיחיה, הרי כל החלומות הולכין אחר הפה?
התשובות נמצאות בתוך גליון זה. את התשובות ניתן לשלח לכתבת 7885595@gmail.com (חדשו) בצירוף שם, כתבת ומספר טלפון. העונים יכונה יכנסו להגלה על מתנה יקרית.

א. מדוע מצינו דברים חיוביים שנכתבו בתורה בקצרה ודברים שליליים שנכתבו באריכות?
ב. מה הרפה את ידיו של עשו?
ג. על אזה חסד מתחפפים ב'ברכו' של מעריב, ועל אזה חסד מתחפפים ב'ברכו' של 'יוצר אור' בשחרית?
ד. באר: 'קרב ברך' על קריעת ברך.
ה. היכן מצינו שיוסף ברך ברכת 'זוקף כפופים'?

שם הזוכה מפרשת 'תולדות' אלעזר דויטש, ב"ב.

ספר יהודים | seferyahalom@gmail.com